

[Pia Kjærsgaard]

rigtigt. Det handler om, at den enkelte selv kan bestemme, om man vil lade sine organer transplantere. Det drejer sig om hjerte, lunge og lever, og her er man nødt til at blive erklæret for hjernedød, ellers kan det ikke transplanteres og ikke bruges. Det er faktisk det, det handler om, og det er ganske få procent af den danske befolkning. Det drejer sig ikke om, at alle, hvis dette forslag skulle blive vedtaget, skulle erklæres hjernedøde. Vi har stadig væk det almindelige hjertedøds-kriterium, som resten af befolkningen vil komme ind under.

Mange danskere går allerede i dag med en donormærkat i kørekortet og har givet tilladelse til, at man må transplantere de organer, det er lovligt at transplantere, hvis de kan bruges. Det drejer sig om bugspytkirtel, nyrer – ikke med så godt resultat, men det kan lade sig gøre – hornhinder og hud. Det er det, man må transplantere i dag efter det gældende hjertedøds-kriterium. Andet er ulovligt at transplantere.

Fremskridtspartiet ønsker, at dette kriterium, vi kan sige ligesom bliver vendt om, så man eventuelt selv kan sige fra. I stedet for at man, som man har i dag, har et testamente, der giver lægerne ret til at udtage organer, kunne man f.eks. have et testamente, der sagde, man ikke ønskede at være med til det, fordi vi ønsker, at man skal være medbestemmende. Hvis vi skal have det, som vi har det i dag, hvor man spørger de pårørende, synes vi også, det er en løsning. Nogen skal tage stilling til denne sag. Det vil være bedst, hvis man selv gør det i levende live.

I Fremskridtspartiet mener vi ikke, at Danmark kan vedblive at køre på denne dobbelt-moralske og egentlig også ganske hykleriske holdning, dette nej til selv at sørge for mulighederne for transplantation, fordi vi ikke har et hjernedøds-kriterium. Det, det drejer sig om, er, at Folketinget tager stilling. Vi har, som nogle ordførere har været inde på, diskuteret dette spørgsmål før. Det er ikke nyt for justitsministeren, det kan ikke være nyt for regeringen.

Regeringen havde lovet at komme med et forslag, men trak det så tilbage, hvilket naturligt har skuffet en lang række danskere, der havde et behov for at få et organ ved transplantation. Vi synes i Fremskridtspartiet, at det er utroligt, at regeringen ikke kom med lovforslaget, som man havde bebudet ganske længe, og som man udtrykkeligt lovede at komme med i

midten af februar måned, men vi må konstatere, at det har man ikke gjort.

Jeg skal sige tak til Socialdemokratiet og til CD for en helhjertet opbakning, og jeg må stadig væk opfatte fru Pernille Sams' ordførertale som en opbakning af vores forslag. Hvis man stiller folketingsmedlemmerne frit, kan beslutningsforslaget nå at blive vedtaget inden Folketingets sommerferie, og så har regeringen under alle omstændigheder forpligtet sig til at komme med et lovforslag, for det er jo sådan set det, det drejer sig om.

Vi er nok nogle, der er blevet lidt skeptiske, lidt mistroiske og ikke rigtig tror, fordi regeringen siger, at den vil komme med det i næste folketingssamling, at den – jeg vil ikke sige, at den ikke taler sandt – overholder løfterne, for vi er mange gange blevet skuffet. Jeg skal henvise til det forslag, som justitsministeren bebudede midt i februar måned, men som desværre ikke blev fremsat.

(Kort bemærkning).

Birgitte Husmark (SF):

Når man fra ordføreren for forslagsstillerne siger, at det kun vil dreje sig om ganske få personer, som skal have foretaget transplantation, vil jeg godt igen sige, når man nu er gået ind i substansen her, at en ændring af døds-kriteriet skal til for at gøre det muligt at lave de store transplantationer. Derfor er det for SF også et spørgsmål om, hvordan man vægter mellem at behandle og at forebygge.

Når fru Pia Kjærsgaard siger, at det kun vil komme til at dreje sig om ganske få transplantationer, må jeg sige, at nogle af de indslag, der har været i den mere eller mindre folkelige debat, vi har haft indtil nu, kan bekymre mig. Bl.a. bekymrer det mig, når der kommer et indlæg i Politiken fra en overlæge, der siger, at han vurderer, at man vil have behov for 50 hjerte- og lungetransplantationer. Det indikationsgrundlag, som vedkommende overlæge ser, altså grunden til at man skal behandles, kan være, man har været udsat for asbest- eller cementstøv. Det er lige præcis skoleeksemplet på, hvor man begynder at se på, at alt kan repareres, i stedet for at satse på, at meget kan forebygges. Her drejer det sig f.eks. om arbejdsmiljø.